

zcela přesných zjištění rozsudkových v tom, že obžalovaná útočila srpem na M-a, že po něm srpem sekala, i není vyloučena možnost, že nalézací soud přes onen závěr rozsudkových důvodů o nepřátelském úmyslu obžalované přece jen dospěl k přesvědčení, že obžalovaná jednala proti němu s úmyslem přímým neboli, jak se praví v rozsudkovém výroku, v úmyslu, by mu ublížila na těle.

Čís. 2350.

Prominutím trestu podle nařízení Národního výboru ze dne 5. listopadu 1918, čís. 28 sb. z. a n. není odčiněna ztráta zachovalosti.

Za ostatních podmínek §u 2 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. vyloučeno jest podmíněné odsouzení i předchozím odsouzením pro delikty vojenské.

(Rozh. ze dne 22. dubna 1926, Zm I 169/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku zemského trestního jakožto nalézacího soudu v Praze ze dne 4. února 1926, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými oba zločinem veřejného násilí podle §u 81 tr. zák., Jan J. kromě toho zločinem těžkého ublížení na těle podle §§ů 152 a 155 b) tr. zák., přečinem shluknutí podle §u 279 tr. zák., Emanuel S. přečinem spoluviny na shluknutí podle §u 280 tr. zák. a přestupkem nedokonaného ublížení na těle podle §§ů 8 a 411 tr. zák. a za to oba nepodmíněně odsouzení k určitým trestům, a zamítl odvolání Jana J-a z výroku o výši trestu a odvolání Emanuela S-a z výroku o nepřiznání podmíněného odkladu výkonu trestu. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

d ů v o d e h :

Odvolání obžalovaného Jana J-a proti výši trestu není odůvodněno, neboť tvrzení jeho, že jest zachovalým, pravdě neodpovídá, vždyť byl v roce 1913 trestán pro zločin veřejného násilí podle §u 81 tr. zák., přečin shluknutí podle §u 283 tr. zák. a přestupek podle §u 312 a 431 tr. zák. a v roce 1914 pro přestupky podle §u 411 a 460 tr. zák. Nařízením Národního výboru ze dne 5. listopadu 1918, čís. 28 sb. z. a n. byly sice prominuty následky trestných činů, jakož i neschopnost dosíci jistých práv, postavení a oprávnění, spojené s odsouzením pro trestné činy uvedené v §§ech 81, 283 a 312 tr. zák.; ztráta zachovalosti tím však odčiněna nebyla a mimo to se amnestie nevztahovala na trestné činy v §§ech 411, 431 a 460 tr. zák. uvedené, leč že by čin v §u 460 tr. zák. uvedený spáchal zaměstnanec poštovní neb železniční, čehož v souzeném případě nebylo. Nelze tedy o zachovalosti J-ově právem mluvit. Mimořádného zmírňovacího práva §u 54 tr. zák. nemohl soud proto použiti, poněvadž přitěžující okolnosti jak počtem, tak zejména svojí závažností převažují okolnosti polehčující a není tudíž odůvodněna naděje v po-

lepšení pachatelovo. Bylo proto jeho odvolání jako bezdůvodné zamítnouti.

Odvolání obžalovaného Em. S-a do nepřiznání podmíněného odkladu výkonu trestu jest neodůvodněno a právem první soud zamítl návrh na jeho povolení, poněvadž obžalovaný byl, byť i pro delikty vojenské, odsouzen v roce 1924 k trestu žaláře 6měsíčního, tedy právoplatně k trestu delšímu tří měsíců (§ 2 zák. ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

Čís. 2351.

Pojmu »ucházení se« o křivé svědectví ve smyslu §u 199 a) tr. zák. odpovídá každé působení na vůli třetí osoby ve smyslu a k cíli tam naznačeném; nezáleží na jeho způsobu a intenzitě; nevyžaduje se jednání, opodstatňující pojem návodu (§ 5 tr. zák.); stačí nejen vyzývání, naléhání, přemlouvání, nýbrž i pouhá žádost, prosba.

Pro otázku trestnosti nerozhoduje tu právnická, nýbrž jen abstractní možnost složení křivého svědectví u soudu.

(Rozh. ze dne 23. dubna 1926, Zm I 31/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 12. prosince 1925, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podvodu podle §§ů 197, 199 písm. a) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Důvod zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř. neprovádí stížnost po zákonu, pokud opouští základnu skutkových zjištění (§ 288 čís. 3 tr. ř.), na niž je toliko oprávněna své právnické úvahy budovati a nastoupiti důkaz, že na zjištěný děj nebylo použito zákona správně. Stížnost míní, že vzhledem k tomu, že obžalovaná měla pochybnosti, zda to, co jí starosta předložil, byla skutečně ona závěť, kterou naposled zřídil její otec, nelze v jejích projevech ke starostovi shledávati svádění ke křivému svědectví, že naopak slova její obsahovala pouze vyzvídací dotaz, jenž byl za daných okolností odůvodněný. Leč nalézací soud vzal na základě výsledků průvodních za prokázáno, že obžalovaná vyzývala přímo starostu Josefa B-a, by proti pravdě vypověděl, že její otec v posledním pořízení, učiněném před smrtí, odkázal všechno jí a že obžalovaná si byla toho plně vědoma, že svědectví to má býti vydáno na soudě a sice jako svědectví křivé. O tyto u výkonu práva volného hodnocení průvodů předsevzaté a po zákonu odůvodněné a tudíž při uplatňování hmotněprávního důvodu čís. 9 a) §u 281 tr. ř. neodporovatelné skutkové předpoklady ztroskotává snaha stížnosti dokázati, že v projevech obžalované jest obsažen pouhý vyzvídací dotaz. Vychází-li se pak ze zjištění rozsudkových, tak, jak jsou a jak je dlužno také položití za základ uvažování, nemůže býti nejmenší pochybnosti o tom, že naplňují pojem